

מתיקות נשמת התורה

מאמר שבועי בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת תזריע מצורע ה'תשע"ח

הלידה – גילוי לפועל של כל הכלים שבסבתם מתגלה האור העליון
 "אשה כי תזריע וילדה זכר" וגו', התורה מפרטת את עניין טומאת הלידה. לידה זה דבר קדוש, אך יכול להיות שזה גורם טומאה. אלא, עניין הלידה הוא להוציא את מה שיש בנו בכח, לפועל. שזהו עניין השתלשלות העולמות. וכמו שהפסוק אומר: 'דור לדור ישב מעשיך'. שהפרוש הפשוט הוא שכל דור מספר שבחו של הקב"ה לדור הבא. אבל אפשר לפרש 'דור לדור ישב מעשיך' שבכל הדורות היורדים ומשתלשלים זה מזה, מעשיית' משתבחים, אפי' שבחיצוניות נראה לא ככה, אבל בפנימיות זה ודאי כך. וזה על פי הכלל שכלל שהכלי נמוך יותר כך הוא מושך אור גדול יותר, כי נמוך ברוחניות פירושו רצון גדול יותר, ורצון גדול יותר מושך אור גדול יותר. וככל שהדורות יורדים, היינו שכל הרצונות והכלים שרק אפשריים להתגלות – מתגלים, מהבחינת 'בכח', שזה מחשבת הבריאה א"ס קודם הצמצום, אזי גילוי זה גורם לאורות גדולים. וכמו שמסביר בעל הסולם בהקדמה לספר זוהר, מדוע דווקא הדורות האחרונים זוכים לגילוי סודות התורה, כי ככל שהכלים נמוכים יותר מתגלים סודות גדולים יותר.

הקשר בין 'פריה ורביה' לכתיבת ספר תורה'
 המצווה הראשונה בתורה היא מצוות פריה ורביה, והמצווה האחרונה בתורה היא מצוות כתיבת ספר תורה. והקשר ביניהם הוא כי פריה ורביה, המשמעותה הפנימית היא הוצאת הכוחות הגנוזים מהכח אל הפועל. וכמו שאומרים חז"ל 'אין בן-דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף'. כי בן-דוד – הכוונה על אורו של מלך המשיח, אור החכמה. וכל עוד שלא נולדו כל הנשמות מהאוצר של הנשמות שנקרא 'גוף', עדיין אין את כל הכלים. וכשאינן כלים אין יכולים להתגלות אורות. צריך גילוי מוחלט של כל הרצונות, מהכח אל הפועל. והתורה, עניינה להאיר אור ה' בעולם, שזה רק ע"י שיש כלים. והמצווה הראשונה, שהיא פריה ורביה, היא עניין ריבוי הכלים. כי ע"י שנולדים אנשים מתגלים כל סוגי הרצונות. ויש גם פריה ורביה ברוחניות, שהוא רב ותלמיד. כמו שאמרו חז"ל 'כל המלמד את חברו תורה כאילו ילד'. והיינו, שהרב מעצב את הרצון של תלמידו ומתקנו. ההורים גילו את הרצון אך זה לא מספיק. הרב גורם שהרצון יהיה מוכשר להכיל את אור ה' בתוכו. נמצאנו למדים שעניין פריה ורביה, בין אם זה ההורים ובין אם זה הרב, עניינו ריבוי כלים ורצונות, כדי שיוכל להתגלות אור ה' בעולם. ועניין כתיבת ספר תורה הוא גם כן כמו הולדת חדשה, גילוי חדש בתורה, כמו שנהוג שמי שאין לו ילדים כותב ספר תורה.

אחרי חטא אדה"ר נוצר קושי בהוצאת הכוחות לפועל שזה ענין 'טומאת לידה'

חז"ל אומרים לנו שהנחש הקדמון נתקנא באדם הראשון וחוה אשתו, על עסוקם בפריה ורביה. והמשמעות הפנימית היא שהנחש זה היצר הרע, הוא מתנגד להוצאת הכוחות לפועל, שזה עניין פריה ורביה, כ"ל. כי היצר הרע יודע שע"י יציאת הכוחות לפועל יזדוז התיקון וכל הכלים שיתגלו יתהפכו מקבלה להשפעה, שזה תכלית העולם. וע"כ פיתה את אדם וחוה בחטא עץ הדעת, וע"ז שחטאו בחטא עץ הדעת אבדו את מעלתם. כי מעלת האדם מתפקידו היה שידע איך להוציא את הרצונות מן הכח אל הפועל, ועתה נעשה הדבר קשה ומפאת כן מתארך זמן התיקון. ובה מובן גם מדוע נתקלה חוה אחר החטא 'בעצב תלדי בנים'. כלאורה, מה הקשר בין חטא עץ הדעת לעונש של 'הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים'. ומהמבואר מובן כי עניין הולדת בנים, הוא הוא היה תפקיד אדם וחוה קודם החטא, שעניינו להוציא כל הכוחות מן הכח אל הפועל, שזה מקרב שלמות התיקון ע"י גילוי כל הרצונות. וע"י חטא עץ הדעת נפגם כח שלהם. וזה עניין הקללה של 'בעצב תלדי בנים' – היינו שהמציאות שמעשיו עניין הלידה והוצאת הרצונות מהכח אל הפועל יבוא בדרך הרבה יותר קשה, כי מלפני החטא זה נעשה בקלות ובוועד רב ובזמן קצר היו האדם ואשתו מולידים לפועל את כל הרצונות, ועתה, אחר החטא, נעשה כבד מאד ומאד. ואריכות הזמן עד שזוכים להוליד, היינו להוציא לפועל את כל הכוחות. וזה הטעם שישנו עניין טומאת לידה, כי אמת שעניין הלידה הוא דבר קדוש,

שעניינו לגלות רצונות חדשים שלא נתגלו מעולם. אבל, כיוון שאדם וחוה שמעו לנחש הסתובב מזה קושי גדול, שזה עניין טומאת לידה. **אצל כל אדם בנפשו יש ענין 'לידה' שהוא גילוי כוחות הנפש** וחלק מעניין הקושי הזה הוא גם בלידה רוחנית אצל כל אדם בעצמו. שיש לו לאדם כל מיני כוחות ורצונות גנוזים בעומק נפשו, ויש לו חבלי לידה ויסורים קשים, להוציאם אל הפועל. כי, כמו שיש מושג של הריון ונפלים, כך אצל כל אדם, לפעמים מתחיל להוציא כוחות נפשו קודם הזמן ואז נוצר קלקול בכח הנפש הזה וזה נהיה נפל. וזה פגם גדול. וכל הבעיות הללו "בעיות בהוצאת כוחות לפועל", בין בגשמית ובין ברוחנית, הוא נמשך עם החטא של אדם הראשון שגרע את מעלתו של האדם "להוציא כוחות מן הכח לפועל ע"י נועם". ועתה יש קטרוגים תמיד בעניין של לידה.

ענין ריבוי הגלגולים

ובזה נבאר גם מה שאמרו חז"ל "על שלשה דברים נשים מתות בשעת לידתן, על שאינן זהירות בנידה בחלה ובהדלקת הנר". וזה מובן מה

הקשר בין מיתה בלידה לג' הדברים הללו. כי ג' הדברים הללו הם כפרה של האשה על חטאה בעץ הדעת. הדלקת הנר – על זה שכבתה נרו של עולם. חלה – שפגמה חלתו של עולם, כי האדם הראשון נקרא חלתו של עולם. וכן עניין הנידה – שהוא טומאה שנמשכה מהחטא. וביארנו לעיל שע"י החטא אבדה חוה את הכח של "לידה קלה", שעניינו להוציא לפועל דברים בקלות, הן רצונות והן כוחות הנפש והן לידה בפועל ממש. והנה ע"י שהאשה זזהרה בג' המצוות הללו – נידה חלה הדלקת הנר, בזה מחנקת חטא עץ הדעת וזוכה שוב למעלתה קודם החטא, שהוא הכח הלויד בקלות. אבל, אם ח"ו לא זזהרה בזה, הרי שהפגם של החטא שולט עליה ולא יכולה להוציא מןהכח לפועל, וזה נבחן שמתה בשעת הלידה. כי אדם שלא מצליח להוציא כוחות נפש מן הכח לפועל נבחן שמת בשעת הלידה. וידוע גם שבגלל חטא עץ הדעת נתהווה עניין הגלגולים וכל אדם צריך להתגלגל כמה

יש לי מושג
ספירת העומר:
 מצוה זו לספור ספירת העומר וכו' כי ישראל אע"פ שנטהרו לעשות הפסח ויצאו מטומאתם עוד לא היו שלמים וטהורים כראוי, וע"כ אין הלל שלם בימי הפסח וכו', בדומה לאישה שיוצאת מטומאתה, וכיוון שיצאה, משם ולהלאה, וספרה לה שבעת ימים. אף כאן, ישראל, כשיצאו ממצרים, יצאו מן הטומאה, ועשו פסח, לאכול על שלחן אביהם דהיינו המלכות שנקראת שלחן. משם ולהלאה יעשו חשבון לקרב אשה לבעלה וכו', ואלו הם חמישים ימים של טהרה לבוא לסוד עולם הבא, שהוא בינה, שיש לה חמישים שערים, ולקבל התורה ולקרב אשה לבעלה, דהיינו לחבר המלכות עם ז"א. (זה"ק פרשת אמור ע"פ הסולם)

פגמים כי לא יכול להשיג את כל חמשת חלקי הנפש - נרנח"י - בגלגול אחד, שזה נבחן ל"מיתה בשעת לידה". שצריך למות בשביל לזכות בגלגול הבא לעוד חלק בנפש. ואילו חטא אדם הראשון היה אפשר לזכות לכל החלקים בגלגול אחד.

לפני החטא השלמות והחסרון האירו כאחד

ובזוהר חדש' מובא שהשלמות של הולדת נשמות, קודם החטא של אדם הראשון, היה שהיו נולדים ביחד זכר ונקבה. ומאחר החטא נולדים הנשמות בנפרד (זהו נושא עמוק). ואפשר לבאר מעט כי 'זכר' דרשו חז"ל 'זה-כר' פירוש 'בא תינוק 'כר'ו' בידו. זכר עניינו שלמות ונקבה עניינה חסרון. 'נקבה' דרשו חז"ל 'נקיה' – באה' בא חסרה בלי כלום. ולפני החטא היה מאיר אור האחדות כי לפי השכל, שלמות בנפרד וחסרון בנפרד, אבל אור האחדות אור הנשמה יכול להכיל הפכים יחדיו, זכר ונקבה יחד, וזה שלמות. וא"כ שזה כולו שלם וזו כולה חסרון. ואחר החטא, שאבדו את השגת האחדות הזו, ומאז נולדים זכר לבד ונקבה לבד, שזה עולם הפירוד, שהשכל שולט, שרואים שלמות בנפרד וחסרון בנפרד. ואין את הנשמה שרואה השכל מחובר רק בזמנים מסויימים כמו שבת, שאז מתעלים מעל החטא ומאיר אור האחדות הזו.

בכח מרדכי הצדיק נטהרים מטומאה

והתיקון לטומאת לידה הוא להביא קל של ציפרים להקריב בביהמ"ק. והמשנה בשקלים כותבת שהאחראי על קרבנות היולדת היה פתחיה שהוא מרדכי הצדיק. כי מרדכי הצדיק, על ידו נעשה הנס של פורים, שעל ידו זוכים להכניע את הנחש, שהוא המן, שדיבר לשון הרע עם אדם וחוה על הש"ת. ועל ידי שמכניעים ומרוצצים ראשו, בכח מרדכי זוכים לחזור למצב של קודם החטא. ומרדכי ענינו טהרה שרמזו במזמור מרדכי 'דכי' הוא טהרה בארמית. וכמו שהנביא אומר שלעתיד לבא "הרה ויולדת יחדיו", בלי צער. שזוכה להוציא מן הכח אל הפועל בקלות את כל הכוחות הגנוזים והחבויים הפנימיים ויאיר עליהם אור הגאולה. שבת שלום לכולם.

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

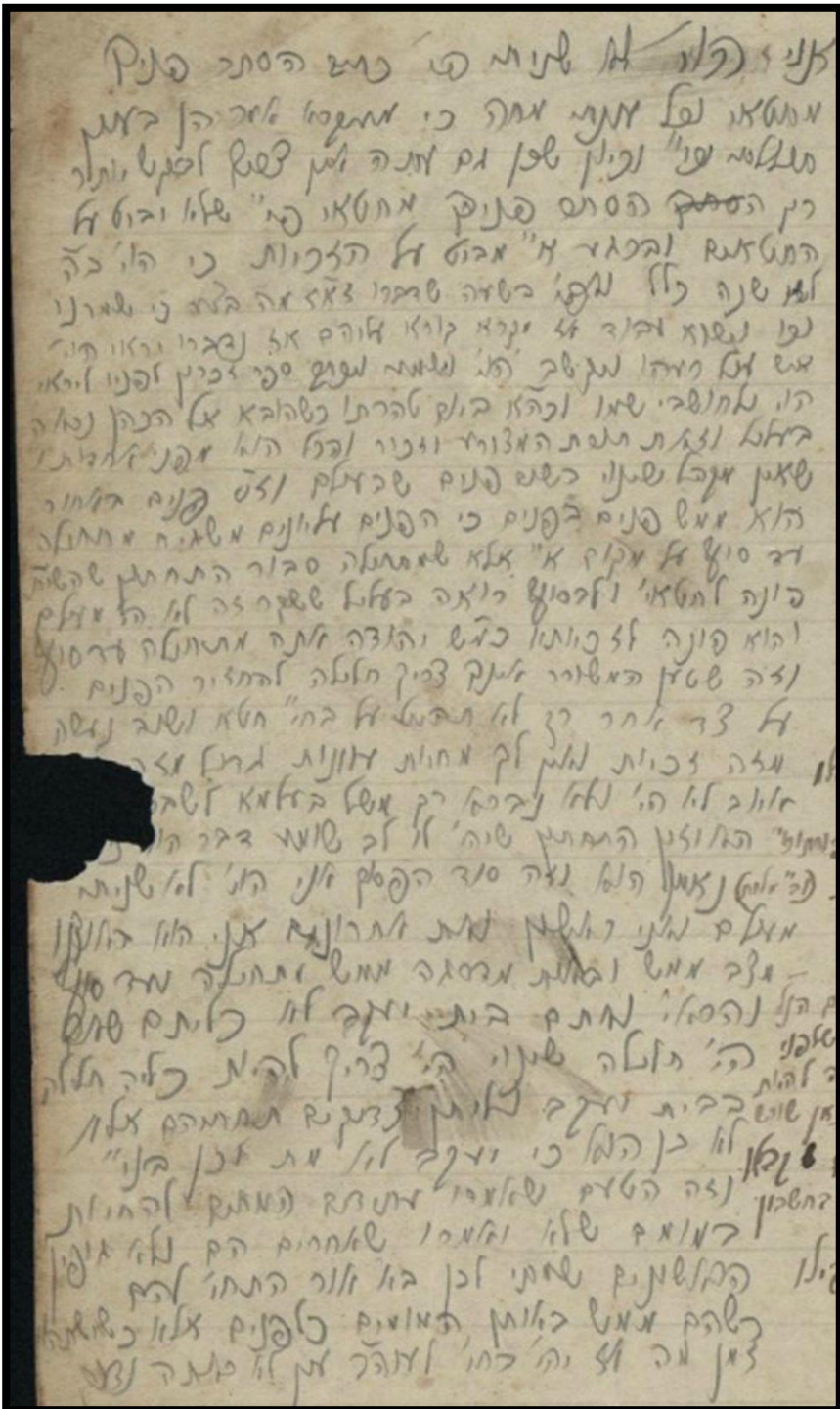
ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

זאת תורת המצורע

"אני הוי' לא שנית" (מלאכי ג ו), פירוש, כתוב (תהלים נא יא) "הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה", כי מעיקרא אמר, (שם ז) "הן בעוון חוללת" וכו', וכיון שכן, גם עתה אינו צריך לבקש יותר, רק "הסתר פניך מחטאי", פירוש, שלא יביט על החטאים, וברגע אחד מביט על הזכיות, כי הוי' ב"ה לא שנה כלל, ואפילו בשעה שדיברו זה אל זה, (מלאכי ג יד) "ומה בצע כי שמרנו" וכו', (שם יג) "ושוא עבוד", אז מקרא קורא עליהם, (שם טז) "אז נדברו איש אל רעהו ויקשב הוי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי הוי' ולחושבי שמו".

וכן אומר הכתוב, (ויקרא יד א) "ביום טהרתו והובא אל הכהן", נראה בעליל, "זאת תורת המצורע", וזכור, והכל הוא מפני אחדותו, שאין מקבל שינוי בשום פנים שבעולם. וזה סוד פנים באחור, הוא ממש פנים בפנים, כי הפנים העליונים, משגיח מתחילה עד סוף על מקום אחד, אלא שמתחילה סבור התחתון שהש"ת פונה לחטאיו, ולבסוף רואה בעליל ששקר זה לא היה מעולם, והוא פונה לזכויותיו, כמ"ש, (זהר משפטים הסולם אות קצד) "הודה אתה מתחילה עד סוף".

וזה שטען המשורר אינך צריך חלילה להחזיר הפנים על צד אחר, רק לא תביט על בחינת חטא, ושוב נעשה מזה זכויות, ואין לך מחיית עוונות גדול מזה. כי (ב"ב טו.) "איוב לא היה ולא נברא אלא היה" בעלמא, לשבר את האוון התחתון, שיהיה לו לב שומע דבר הוי', כי נאמן הוא. וזה סוד הפסוק, "אני הוי' לא שנית" מעולם, (ישעיה מא ד) "ואני הוי' ראשון ואת אחרונים אני הוא", באותו מצב ממש, ובאותה מדרגה ממש, מתחילה ועד סוף. והראיה (מלאכי ג ו) "ואתם בני יעקב לא כליתם". שאם היה חלילה שינוי, היה צריך להיות כליה חלילה, בבית יעקב, ולתת צדיקים תחתיהם. אלא לא כן הוא, כי (תענית ה.) "יעקב לא מת", וכן בני ישראל. וזה הטעם שאמרו, (עי' סנהדרין צא:) עתידים המתים להחיות במומם, שלא יאמרו שאחרים הם, ולא גופים הראשונים שמתו, לכן בא אור התחיה להם, כשהם ממש באות המומים כלפנים. אלא כשישתהו זמן מה אז יהיה בחינת לעולם הבא עין לא ראתה, ודו"ק.

חברים יקרים אור הסולם עומדת בפני קשיים תקציבים ועומדת לעצור את פעילותה, אנו קוראים בקריאה נרגשת לכל הנהנים מפעילותה לתמוך בהוראת קבע או באופן חד פעמי כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים. (ניתן ליצור קשר בטלפון 050-4194229)